

Prædiken til 5. søndag efter Trinitatis

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: 725 Det dufter lysegrønt af græs, 9 O store Gud! vi love dig, 3 Lovsynger Herren, min mund og mit indre!

—

G – 30 Der sad en fisker, 368 Vintræ og grene og frugt hører sammen, 722 Nu blomstertiden kommer

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Engang da Jesus stod ved Genesaret Sø, og folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord, fik han øje på to både, der lå ved søen. Fiskerne var gået fra dem og var ved at skylle garnene. Så gik han op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden. Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!« Men Simon svarede: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.« Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges. De gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme dem til hjælp, og de kom og fyldte begge både, så de var lige ved at synke. Da Simon Peter så det, faldt han ned for Jesu knæ og sagde: »Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.« For han og alle de, som var med ham, var grebet af rædsel på grund af den fangst, de havde fået – ligeså Jakob og Johannes, Zebedæus'

sønner, som fiskede sammen med Simon. Men Jesus sagde til Simon: »Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.« Og de lagde bådene til land og forlod alt og fulgte ham.

Lukasevangeliet 5,1-11

I den gammeltestamentlige tekst til i dag, der bliver Esajas kaldet. Esajas skal være profet.

Der kommer en seraf og rører Esajas læber med gloende kul fra alteret, så hans læber bliver rene.

Serafer er nogle fantastiske engle – de har 6 vinger. To af dem bruger de til at holde sig for fødderne med - vi er jo i en mellemøstlig kultur, hvor det at vise fodsåler anses som en hån....

To af vingerne bruger de til at holde sig for ansigtet, måske mest for at skåne det menneske, de er i kontakt med... og to af vingerne bruger de til at flyve med...

Profeten Esajas bliver gjort ren med kul fra alteret og kaldet

I epistlen til i dag, skriver Peter lidt om, hvordan man som kaldet skal leve.... ”Lev alle i enighed, og vis medfølelse,

broderkærlighed, barmhjertighed og ydmyghed. Gengæld ikke ondt med ondt, eller skældsord med skældsord, men tværtimod med velsignelse, for I er kaldet til at arve velsignelse.

Vi er kaldet til at arve velsignelse. Der ligger i kaldet en opgave og en gave.

I evangeliet til i dag, der hører vi om kaldelsen af Simon, som vi kender som Peter, et navn Jesus giver ham.

Kaldelsen af Simon Peter sker på baggrund af et mirakel.

Simon og hans venner havde forsøgt at fange fisk, men det havde været forgæves... og så kommer Jesus og underviser og sender dem ud på søen igen, og på Jesu ord, kaster de deres garn, og får

en fangst, der er så stor, at der skal hele to både til at få fiskene i land.

Og på baggrund af det mirakel, der forlod Peter og de andre fiskere alt og fulgte Jesus.

Vi bliver også kaldet – vi bliver kaldet i vores dåb ind på discipelstanden. Vi har en opgave, vi skal følge vores kald.

Vi får en arv i gave – en velsignelse, men der følger også en opgave med at blive kaldt.

Ifølge Luther er ethvert menneske en synder, der over for Gud ikke kan gøre syndfrie gerninger, - men selv om vi er syndige mennesker, kan vi ikke undgå at gøre gode gerninger, når vi handler i overensstemmelse med kaldet. Disse gode gerninger har dog kun værdi i forhold til livet i verden, ikke i forhold til frelsen. Vi er også syndere efter vores dåb – men vi kan vælge lydighed til at holde synden nede, og følge kaldet.

Vi er kaldet ind i en relation til Gud, der skal vise sig i vores fællesskaber og måde at være sammen med andre. Vi skal være orienteret mod medmenneskets behov, samtidig med at kaldstanken hele tiden styrer mennesket bort fra vores egen umiddelbare egeninteresse. Syndernes forladelse i dåb og i nadver giver os frihed til at tage sig af næsten. Vi bliver kaldet til at leve ordentligt i de sammenhænge, vi på forhånd indgår i.... Men som vi kan se af evangeliet, så er det ikke statisk, ikke noget med at blive ved sin læst ... Simon efterlod alt og fulgte Jesus efter at være blevet kaldet.

Kaldstanken bliver i vore tider nok mest brugt når der skal diskuteres løn. Man skal selvfølgelig ikke bruge kaldstanken til ikke at give sygeplejersker, lærere, præster og andre, vi mener har et job, der er et kald, ordentlige arbejdsvilkår. – Det er at bruge kaldsbegrebet til at undertrykke og lønpresse – og det er det modsatte af hvad kald er. Kald er en forpligtelse på fællesskabet

med Gud og medmennesket, der løfter en ud over ens eget – og kaldstanken skal ikke bruges til at holde andre nede, når det er tænkt til at løfte ud af egoismen.

Kaldstanken er en modvægt til den enkeltes egeninteresse, fordi den orienterer den enkelte mod det, som omverdenen har brug for.

Og så er der en direkte forbindelse mellem kaldstanken og missionstanken. – Den gode, som har kaldet os, er ikke en hemmelighed, men vi skal dele Ordet, så andre kan høre det – ligesom vi selv har fået mulighed for at høre Ordet.

Simon Peter skal nu ud og fange mennesker – han er kaldet ind på en mission, der bringer ham ud i verden, ud i sammenhænge, der er større end de relationer han stod i ved sit kald. Der er ikke noget stillestående eller nogen fordring til kun at blive inden for sin egen lille gruppe i kaldet – vi skal ud og dele. – Så helt absurd bliver det, hvis vi mener vi kun er kaldet ind at virke i en meget snæver sammenhæng. – Det er i al fald ikke kaldstanken, der ligger bag de bibelske tekster, vi finder til i dag – som alle sender ud i store udefinerede sammenhænge.

Når Jesus selv har forsøgt at definere sit kald til at være snævert, så bliver det syn anfægtet. Den Kanaanæiske kvinde, som i første omgang afvises af Jesus, fordi han ikke føler sig kaldet til at andre end Israels hus, får Jesus overbevist om, at Ordet det skal deles med andre end den lille stamme, der var i Israel ved begyndelsen af vores tidsregning.

Fortællingen om Den Barmhjertige Samaritaner viser os, at kaldet også er hos andre – hos Samaritanere, og vi godt kan modtage hjælp fra andre, og godt kan hjælpe andre, end dem, der er i vores egen husstand og etniske flok...

Peter og de andre fiskere forlod alt for at følge deres kald. De forlod alt! De virkede ikke kun inden for de rammer, som de havde i deres liv. Vi ved at Simon Peter var gift, for på et tidspunkt hører vi om hans svigermor – så Simon Peter hører kaldet meget mere grænseoverskridende end til at gøre det bedste inden for sin stand. Det er bestemt ikke i hans egeninteresse at forlade familievirksomhed og familie for at følge Jesus – men han gør det. Kaldet er så stort, at han følger det, på trods af hjemlige forpligtelser.

Vi bliver kaldet og renses til nærvær med andre i dåben... Og som kullet rørte Esajas læber i Den gammeltestamentlige tekst, så rører vinen vores læber i nadveren og renser os, så vi kan sendes ud og være noget for andre.

Nu har dette rørt mine læber
og Hellig, ja Hellig er Gud.
Din herlighed alle tilstræber
send mig ud med dit gode bud.
Kald mig ind på discipelstanden
vi er her jo, Gud, for hinanden,
med nåden som skænkes af dig.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen